

Dinàmica de classe ADVENT 2025

Fins al cor de Nadal!**Explicació del Lema i la Dinàmica**

El lema escollit és **Fins al cor de Nadal!**. Al llarg de l'Advent ens volem introduir al més profund del missatge de Nadal. A través dels diferents personatges que componen el Pessebre del Nadal volem fer una reflexió de les diferents actituds que preparin bé el nostre cor per tal d'acollir l'Infant Jesús que vol néixer dins de cadascun de nosaltres.

Us proposem que al llarg del temps d'Advent, cada dia obriu el cor d'un dels personatges del Pessebre i que reflexioneu amb ell sobre la seva manera de viure el primer Nadal, oferint-vos un valor o actitud perquè pugueu viure el vostre Nadal del 2025. Us proposem que cada dia llegiu la reflexió i que pengeu en algun lloc visible el personatge.

Els personatges i actituds que proposem són:

Dia	Personatge	Actitud	Justificació
Dilluns, 1 de Desembre	L'Àngel	El portador de bones notícies	L'Àngel es el missatger de Déu que anuncia alegria y esperança. Ens recorda que també nosaltres podem ser missatgers de pau i consol entorn nostre.
Dimarts, 2 de Desembre	Maria	La confiança en Déu	María acull el pla de Déu amb fe i entrega total. Ens ensenya a confiar fins i tot quan no ho entenem tot, sabent que Déu sempre compleix les seves promeses.
<i>Dimecres,</i>	Josep	El servei als altres	Josep viu la discreció i el servei

3 de Desembre			silenciós. La seva vida mostra que estimar és cuidar, protegir i servir sense buscar reconeixement.
Dijous, 4 de Desembre	Els pastors	La senzillesa de cor	Els primers en rebre la notícia del naixement del Fill de Déu són els més humils. Ens inviten a viure la senzillesa i l'alegria del qui es deixa sorprendre per Déu.
Divendres, 5 de Desembre	Les ovelles	Docilitat per a deixar-se portar	Les ovelles segueixen la veu del pastor. Representen els qui confien, escolten i caminen units, recordant-nos que només el cor dòcil troba el camí cap al bé.
Dimarts, 9 de Desembre	L'hostaler de Betlem	Obertura de cor	Malgrat que no tenia lloc per a Josep i Maria, l'hostaler ens invita a reflexionar sobre quantes vegades nosaltres no deixem espai a Déu o als altres. Obrir el cor és acollir al qui arriba.
Dimecres, 10 de Desembre	La dona que renta	Puresa i preparació del cor	La dona que renta neteja la roba a la vorera del riu. Simbolitza la necessitat de netejar el nostre interior d'egoisme i rancor per tal de preparar un cor pur on hi pugui néixer Jesús.
Dijous, 11 de Desembre	Herodes	El perill De l'egoisme i l'enveja	Herodes simbolitza el cor tancat, dominat per la por de perdre el poder. Ens adverteix de com l'orgull i l'enveja ens poden impedir de reconèixer Déu en allò que és petit.
Divendres, 12 de Desembre	L'estel	L'orientació i guia	L'estrella il·lumina el camí dels Mags. Ens recorda que també nosaltres podem ser llum que orienta d'altres vers el bé, la veritat i l'esperança.
Dilluns, 15 de Desembre	Els Reis Mags	La generositat	Els savis d'Orient ofereixen el millor que tenen. Ens ensenyen que estimar és donar, compartir i buscar Déu amb cor generós i obert.
Dimarts, 16 de Desembre	Sant Josep Manyanet	El valor de la família	Sant Josep Manyanet ens recorda que la família és el cor de l'amor de Déu fet llar. Cuidar els nostres és

			també preparar el naixement de Jesús a casa.
<i>Dimecres, 17 de Desembre</i>	El timbaler	L'entrega amb amor d'allò que posseeix	No té ni or ni encens, però ofereix la seva música i el seu cor. Ens ensenya que allò que val no és el que donem, sinó amb quant d'amor ho fem.
<i>Dijous, 18 de Desembre</i>	La mula i el bou	L'acollida	Aquests animals donen escalfor al Nen recent nascut. Representen l'hospitalitat silenciosa que crea un ambient càlid i humà al seu voltant.
<i>Divendres, 19 de Desembre</i>	El Nen Jesús	L'esperança que allò millor que és de Déu està sempre a punt de néixer	En Ell s'acompleix la promesa: Déu és amb nosaltres. El seu naixement renova l'esperança que la bondat, la tendresa i l'amor sempre tenen la darrera paraula.

Reflexions

A continuació us proposem unes reflexions que podeu llegir cada matí sobre cada personatge, mentre anem muntant el Pessebre dia a dia al llarg de tot l'Advent.

Introducció

Fins al cor de Nadal!

Comença l'Advent. Un temps diferent, que no es mesura per rellotges ni calendaris, sinó per la profunditat amb què deixem que alguna cosa canviï dins nostre. Quatre setmanes per preparar no només la casa, els llums o els regals... sinó el cor. Perquè el Nadal no comença als carrers, sinó a l'interior de cada persona.

Aquest any volem arribar **fins al cor de Nadal!**. No quedar-nos en allò superficial, en allò que es veu i s'apaga ràpid, sinó anar més enllà: fins aquell lloc on neixen la fe, l'esperança i l'amor. Allà on Déu vol trobar-se amb cadascú.

El Nadal no és només un record del passat: és una història que segueix passant cada cop que algú estima, perdona o comparteix. Déu continua naixent també avui, en les nostres coses de cada dia, en els petits gestos, en els cors oberts. Però per tal de descobrir-lo, cal que preparem el nostre.

Com està el meu cor? Apagat per la rutina? Cansat, tancat, distret? O disposat a deixar-se tocar per la tendresa de Déu? Aquest temps és una oportunitat per escoltar-nos, fer silenci, netejar l'ànima i omplir-la de vida nova.

Durant aquest Advent, recorrerem el camí cap al cor de Nadal acompanyats pels personatges del Pessebre. Cadascú ens regalarà una actitud, un valor, una manera concreta de preparar el cor: la confiança de Maria, el servei de Josep, la senzillesa dels pastors, la llum de l'estrella, la generositat dels Mags...

Els van ser testimonis del primer Nadal; nosaltres estem cridats a viure'l des de dins, amb autenticitat, amb amor, amb fe.

Cada dia obrirem el cor d'un personatge, en llegirem la reflexió i descobrirem què ens ensenya avui. Després, col·locarem la seva figura al mural o al lloc escollit de l'aula, com a signe que el nostre cor també es va omplint de vida.

I així, de mica en mica, dia a dia, anirem construint un pessebre interior, on finalment, a la Nit de Nadal, hi pugui néixer el Nen Jesús: l'esperança que allò de millor de Déu mateix, està sempre per néixer.

Oració inicial de l'Advent:

Senyor, vull preparar el meu cor per rebre't.
Ajuda'm a mirar més enllà del que brilla i a trobar la teva llum veritable.
Ensenya'm a viure aquest temps amb alegria, amb pau, amb amor sincer.
Que cada dia d'Advent sigui un pas més
cap al cor de Nadal,
on Tu m'esperes amb els braços oberts.
Amén.

2 de desembre: Maria, la confiança en Déu

La Maria no s'esperava que aquell dia canviés la seva vida. Era una noia senzilla, acostumada a viures entre les coses més normals del seu dia a dia: la feina, el silenci, els somnis propis de qui comença a viure. Però Déu va irrompre en la seva història de manera inesperada. Un missatger del cel es va presentar davant d'ella amb una salutació que va ressonar fins al més profund del seu cor: "Alegra't, plena de gràcia, el Senyor és amb tu."

Maria es va torbar, va dubtar, va preguntar. No comprenia del tot el que passava, però no va tancar el cor. Enmig de la confusió, va decidir confiar. El seu "Que es faci en mi", va ser un acte d'amor radical, un salt de fe que va obrir les portes del món a Déu. Des d'aquell instant, el seu cor esdevingué el primer bressol, el lloc on la vida nova començava a batejar. Visqué el primer Nadal amb la serenitat de qui confia més en Déu que no pas en les seves pròpies pors.

Déu també ens parla a nosaltres, encara que sigui en formes més discretes: mitjançant una persona, una situació, una paraula que toca l'ànima. Però tenim el cor obert per escoltar-lo? Ens refiem d'Ell fins i tot quan no ho entenem tot? Confiar no és tenir-ho tot clar, sinó creure que hi ha un sentit encara que no el vegem. Maria ens ensenya que la fe veritable neix en el cor que es refia, no en el que controla.

Preparar el cor per al Nadal significa deixar que Déu entri a les nostres zones fosques, on costa de confiar. És permetre-li que il·lumini les nostres incerteses i ens ensenyi a dir "sí" amb amor, no amb por.

Oració final:

Maria, dona del "sí" i de la confiança,
ensenya'ns a obrir el cor sense reserves.

Quan dubtem, recorda'ns la teva serenitat.
Quan la por ens paralitzi, mostra'ns la teva fe.
Fes que també nosaltres puguem dir:
"Que es faci en mi segons la vostra paraula"
i que Jesús neixi en el més profund del nostre cor.
Amén.

3 de desembre: Josep, el servei als altres

Josep va viure el primer Nadal en silenci, però el seu silenci era ple d'amor. Mentre l'àngel parlava a Maria, Déu parlava al cor de Josep en somnis. I ell va escoltar. Quan tot semblava incert, ell va triar creure. Quan s'hagués pogut allunyar, ell va triar de quedar-se. Quan ningú no entenia, ell va triar estimar. El seu cor no va necessitar paraules per expressar fidelitat. Va ser el cor d'un home just, treballador, disponible, que va fer de la vida un servei continu.

A Betlem, mentre el Nen naixia, Josep no en va ser només espectador: va ser qui va sostenir, va cuidar, va protegir. El seu amor es va manifestar en gestos concrets: preparar el pessebre, cercar abric, oferir la seva força i la seva tendresa. El seu cor era ple de Déu perquè estava ple d'atenció per a fer el que calgués.

I tu, com serveixes els altres? El teu cor està disposat, o bé espera reconeixement? En un món on tots busquen ser vistos, Josep ens ensenya el valor de la discreció, de fer el bé sense ostentació. Preparar el cor per al Nadal vol dir aprendre a servir sense demanar res a canvi, a cuidar sense que ens ho demanin, a estar atents a qui necessita un cop de mà o una paraula amable.

El cor que serveix s'assembla al de Josep: fort, però tendre; silenciós, però ple de vida. Potser la millor manera d'acollir Jesús aquest Nadal és cuidar algú amb afecte, ajudar a casa sense protestar, escoltar de debò qui està sol.

Oració final:

Sant Josep, custodi de l'Infant Jesús i de Maria,
ensenya'ns a servir amb alegria,
a tenir un cor disponible,
capaç de cuidar, acompanyar i sostenir.
Que les nostres mans treballin amb amor
i el nostre silenci parli de fidelitat.
Fes-nos constructors de pau
i testimonis de l'amor humil que transforma el món. Amén.

4 de desembre: Els pastors, la senzillesa del cor

Era de nit. Tot estava en calma. Només el vent i les ovelles trencaven el silenci. Aquells pastors no tenien riqueses ni fama, però sí quelcom que pocs conserven: un cor lliure, senzill, sense màscares. I el àngel van anar a trobar a ells, i no als poderosos. Ells són els qui Déu va escollir per anunciar el naixement del seu Fill. Enmig del cel fosc, una llum els va envoltar i una veu els va dir: "No tingueu por, us porto una bona notícia."

El cor dels pastors es va omplir de joia. No es van quedar quiets ni van dubtar. Van córrer fins a Betlem, portant el seu entusiasme, els seus ulls oberts i el seu cor disposat. Allà van trobar el Nen i el van adorar amb la naturalitat de qui es deixa sorprendre. No tenien regals cars, però van oferir la seva presència, alegria i fe.

Els pastors ens conviden a mirar el nostre cor: Vivim la fe des de la senzillesa o des de l'aparença? Sabem reconèixer la bellesa del que és menut i imperceptible, o busquem només el que és brillant? De vegades, com més soroll fem, menys escoltem Déu. La senzillesa de cor no vol dir ser ingenu, sinó viure sense complicacions innecessàries, amb una ànima oberta i agraïda.

Preparar el cor pel Nadal és deixar espai a allò essencial, tornar al que és autèntic, reconèixer la tendresa de Déu en els gestos quotidians: una paraula amable, una mirada sincera, un menjar compartit. Quan vivim així, també nosaltres ens convertim en pastors que corren a trobar l'Amor fet Infant.

Oració final:

Senyor, fes-me com els pastors:
capaç d'escoltar la teva veu enmig del soroll,
d'alegrar-me pel que és poca cosa,
de córrer cap a Tu amb el cor obert.
Deslliura'm de la vanitat i de la pressa,
i ensenya'm a viure amb senzillesa i gratitud.
Que el meu cor humil sigui un lloc
on Tu puguis néixer cada dia. Amén.

5 de desembre: Les ovelles, docilitat per a deixar-se portar

Les ovelles estaven tranquil·les aquella nit. No sabien que alguna cosa extraordinària estava per passar. Només escoltaven la veu dels seus pastors, caminaven on ells les guiaven, confiaven sense saber exactament on anaven. I va ser precisament en aquesta actitud de confiança on van trobar la gràcia: van ser testimonis de l'anunci més gran de la història.

Al primer Pessebre, les ovelles no protagonitzen l'escena, però la seva presència és símbol de la docilitat del cor. Elles representen els que es deixen guiar, els que no necessiten tenir el control de tot per avançar. El seu cor no lluita contra la veu que els crida, sinó que es deixa conduir cap a la llum del pessebre.

Al nostre temps, estem acostumats a decidir-ho tot, a marcar el camí sense escoltar. Deixem que Déu ens guii? O ens resistim a seguir la seva veu perquè creiem saber-ne més? La docilitat no és debilitat, és confiança madura. És reconèixer que de vegades no entenem, però tot i així seguim caminant. Preparar el cor per Nadal significa aprendre a escoltar amb calma, a discernir, a seguir les empremtes del bé, malgrat que no sapiguem exactament on ens portaran.

Quan ens deixem guiar per la veu de Déu -que se sent en la consciència, en la Paraula, en les persones que ens estimen- el nostre cor troba descans.

Oració final:

Senyor, ensenya'm a tenir un cor dòcil,
que escolti la teva veu i confiï en els teus camins.
Quan em perdi, recorda'm que Tu ets el meu Pastor.
Fes-me caminar sense por,
Seguir-te sense dubtar
i trobar en Tu la pau que dóna saber-se guiat.
Amén.

9 de desembre: L'hostaler, obertura de cor

Aquella nit, Betlem era ple de gom a gom. Els carrers, els patis, les cases... tot ocupat. Josep i Maria van trucar a moltes portes, i entre elles la de l'hostaler. No hi havia lloc. No pas per maldat, sinó perquè el cor d'aquell home —com el de tants— era ple de preocupacions, de feina, de presses. Potser, si hagués mirat més a poc a poc, si hagués escoltat amb el cor, hauria reconegut el misteri que li trucava a la porta.

Tot i això, l'hostaler ens convida a reflexionar. Quantes vegades també nosaltres diem: “no hi ha lloc”? No per a Déu, sinó per als altres. No pas per rebuig, sinó perquè tenim el cor ple de soroll, de plans, d'egoisme.

Obrir el cor és fer espai. És buidar d'orgull i de por aquest interior on de vegades no hi cap ningú més. A qui em costa de fer-li un lloc a la meva vida? A qui deixo fora perquè m'incomoda o m'exigeix massa? El cor que s'obre esdevé hostal, llar on Déu pot descansar.

Preparar el cor per Nadal és deixar una habitació lliure per a qui arriba sense avisar, és acollir amb un somriure a qui necessita refugi, és mirar l'altre i reconèixer-hi la presència viva de Jesús que segueix trucant a la nostra porta.

Oració final:

Senyor, toca la porta del meu cor
i no deixis que et respongui amb indiferència.
Fes-me veure els qui necessiten la meva acollida,
el meu temps, la meva atenció.
Ensenya'm a deixar espai per a Tu i per als altres,
perquè la meva vida es converteixi en una llar on hi habiti el teu amor.
Amén.

10 de desembre: La dona que renta, puresa i preparació del cor

Als pobles antics, al costat del riu, les bugaderes treballaven des de l'alba. Netejaven la roba amb esforç i paciència, deixant que l'aigua arrossegues la brutícia. Al Pessebre la dona que renta simbolitza aquest cor que vol estar net, preparat per a la trobada. No és una puresa exterior, sinó interior: la neteja de qui es revisa, es perdona, es deixa renovar.

Ella va viure el primer Nadal rentant, purificant, preparant l'entorn per rebre la Vida. El seu treball senzill tenia un sentit profund: allò visible i allò invisible estaven connectats. Així mateix, nosaltres també necessitem rentar el nostre interior, desprendre'ns de la rancúnia, de l'orgull, de l'egoisme que enterboleix i embruta la mirada.

De què necessito netejar el meu cor per a aquest Nadal? Quins pensaments, actituds o ferides m'impedeixen sentir la joia del naixement de Jesús? L'Advent és temps de de neteja interior, de revisió, de reconciliació. Preparar el cor per Nadal és permetre que l'aigua del perdó —de Déu i dels altres— ens retorni la netedat. Un cor net és un cor lliure per estimar, per començar de nou, per acollir la llum sense ombres.

Oració final:

Senyor, renta el meu cor de tot allò que m'allunya de Tu.
 Purifica els meus pensaments, les meves paraules, les meves intencions.
 Torna'm la pau de saber-me perdonat
 i la joia d'un cor net.
 Fes-me transparent davant teu,
 perquè la teva llum brilli en mi sense taques ni por. Amén.

11 de desembre: Herodes, el perill de l'egoisme i l'enveja

Herodes va ser un dels pocs que no es va alegrar amb la notícia del naixement de Jesús. El seu cor era ple de por, orgull i desconfiança. En comptes d'alegrar-se per l'arribada del Salvador, va sentir-se amenaçat. No va suportar la idea que existís algú més gran que ell. I el seu cor, dominat per l'egoisme, esdevingué fosc. Al primer Pessebre, mentre uns adoraven l'Infant Jesús, ell planejava com eliminar-lo. Herodes representa el cor tancat, el que viu comparant-se, el que no suporta el bé de l'altre. No és un personatge llunyà: de vegades tots portem a dintre un petit Herodes quan l'orgull o l'enveja ens enceguen. Hi ha res en mi que tem de perdre protagonisme? Em costa d'alegrar-me pels èxits dels altres? Preparar el cor per Nadal significa deixar de banda la competència i el desig de ser el centre. La veritable grandesa no és dominar, sinó estimar. Només el cor humil pot reconèixer Déu en allò petit, mentre el cor orgullós es queda buit.

Herodes ens ensenya, paradoxalment, que l'enemic més gran de l'amor no és a fora, sinó a dins nostre: és la por de no ser suficient. Però Déu no competeix amb tu: Ell, simplement, t'estima. I quan aculls aquest amor, l'enveja desapareix.

Oració final:

Senyor, deslliura'm de l'orgull que em tanca
 i de l'enveja que apaga la meva alegria.
 Fes-me reconèixer que amb el teu amor n'hi ha prou,
 que no necessito comparar-me per sentir-me valuós.
 Obre el meu cor per alegrar-me amb el bé dels altres
 i descobrir que només qui estima amb humilitat
 viu el veritable Nadal.
 Amén.

12 de desembre: L'estel, orientació i guia

En la nit silenciosa d'Orient, quan el cel semblava adormit, un nou estel va començar a brillar. Ningú no sabia d'on venia, però la seva llum tenia alguna cosa de diferent: no parpellejava, no s'apagava, semblava tenir un propòsit. Els savis la van veure i van comprendre que no era un estel qualsevol, sinó un senyal que venia del cor de Déu. Era la brúixola que els conduiria fins a l'Infant.

L'estel no parlava, però la seva llum guiava. No empenyia, tan sols mostrava el camí. I mai no es va posar

al centre: la seva missió era conduir els altres fins a la veritable Llum. En el primer Nadal, el seu cor -si poguéssim imaginar que en tenia- cremava de desig per assenyalar el lloc on naixia l'esperança.

També nosaltres necessitem estels per al nostre camí: persones, gestos o paraules que ens orientin quan tot s'enfosqueix. Però, els sabem reconèixer? Sabem seguir els senyals que Déu posa en el nostre dia a dia? De vegades els ignorem perquè preferim seguir els nostres propis llums, malgrat ser més febles.

El cor que busca sincerament la veritat sempre troba un estel que el guïï. I, ahora, Déu ens convida a ser estels per als altres: a il·luminar sense imposar, a orientar sense exigir, a brillar sense buscar aplaudiments.

Com puc ser un estel per al meu voltant? Potser acompanyant un amic que està perdut, ajudant qui necessita orientació, oferint una paraula de consol. Preparar el cor per Nadal és deixar que la llum de Déu brilli en nosaltres, a fi que altres puguin trobar el camí cap a Ell.

Oració final:

Senyor, encén en el meu cor la teva llum.
Que no em perdi en les meves ombres,
sinó que segueixi el teu estel amb confiança.
Fes-me també reflex de la teva claredat,
guia per als que busquen sentit,
esperança per als que caminen sense rumb.
Que la meva vida il·lumini sense enlluernar
i conduïxi sempre cap a Tu, la Llum que no s'apaga.
Amén.

15 de desembre: Els Reis Mags, la generositat

Venien de lluny. Havien recorregut deserts, suportat el fred de la nit i el cansament del dia. Cercaven una cosa que la seva ciència no podia explicar: un Rei que no regnava amb poder, sinó amb amor. Cada pas que feien els apropava més al misteri, i el seu cor s'anava transformant. L'estel els guiava, però era l'esperança el que els movia.

Quan van arribar a Betlem, no van trobar ni un palau ni una cort reial, sinó un estable pobre. Malgrat tot, el seu cor va entendre allò que els seus ulls no podien: aquell Infant era el tresor que buscaven. Es van agenollar i van oferir-li el millor que tenien: or, encens i mirra. No van donar el que els sobrava, sinó allò més valuós que tenien. La seva generositat no va ser només material, sinó espiritual: van lliurar el seu cor. En el fons, tots som cercadors com ells. Què busco en la meva vida? Què ofereixo a Déu quan el trobo? Li dono temps, escolta, tendresa... o només el que em sobra? La veritable generositat no depèn poc o molt que es tingui de més, sinó de l'amor amb què es dona allò que s'ofereix.

El cor generós no es mesura pels seus béns, sinó per la capacitat de compartir. Preparar el cor per Nadal és oferir el millor d'un mateix: temps, paciència, atenció, perdó. En una societat que acumula, els Mags ens recorden que l'alegria és donar, no posseir.

Els van tornar per un altre camí, perquè qui es troba amb Jesús ja no pot tornar igual. El seu cor havia canviat. Potser aquest és el miracle més profund del Nadal: quan dones, reps molt més del que ofereixes.

Oració final:

Senyor, ensenya'm a tenir un cor generós,
que no mesuri el que dona ni esperi recompenses.
Ajuda'm a oferir-te el millor de mi mateix:
el meu temps, els meus talents, els meus gestos d'amor.
Que la meva generositat transformi el meu entorn

i que, com els Mags, aprengui a seguir la teva llum
fins a trobar-te als llocs més humils.
Amén.

16 de desembre: Sant Josep Manyanet, el valor de la família

En la història de l'Església, Sant Josep Manyanet va brillar com una estrella silenciosa que va entendre una cosa molt profunda: que Déu va voler venir al món en família. Va dedicar la seva vida a ensenyar que la llar -aquest lloc senzill on s'hi estima, s'hi aprèn, s'hi perdona i s'hi creix- és també un santuari on Déu hi habita. El seu cor estava convençut que la família de Natzaret no va ser una casualitat, sinó el model que revela el cor mateix de Déu: amor, treball, tendresa i servei compartit.

Sant Josep Manyanet va contemplar la Llar de Natzaret i hi va descobrir una escola de vida. En aquella petita llar, Jesús hi va aprendre a estimar, a treballar, a escoltar. Jesús, Maria i Josep van ser la primera comunitat, el primer reflex del Pare. Allà no hi faltaven dificultats, però vessava amor. Allà no hi havia luxes, però hi havia fe. Allí s'hi respirava el caliu dels cors que s'adonaven de ser part del pla de Déu.

Així va entendre Sant Josep Manyanet que cada família -la teva, la meva, fins i tot amb les seves imperfeccions- pot ser també un petit Betlem on Déu hi neix cada dia en la convivència, els gestos senzills, el perdó, en la taula compartida.

Avui, quan moltes vegades les famílies viuen precipitades, disperses o desgastades, el missatge de Sant Josep Manyanet ressona amb força: cuidar el cor de la llar és cuidar el cor de la humanitat. La família no és perfecta, però pot ser un lloc de creixement, de consol, d'esperança.

Com està la meva família? Quin paper hi tinc jo? Poso la meva part perquè hi hagi pau, o em tanco en les meves pròpies queixes? Preparar el cor per Nadal significa reconciliar-se amb la pròpia família, reconèixer-hi el que hi ha de bo, agrair els qui ens han estimat, demanar perdó si cal i sembrar afecte allà on hi hagi distància.

El cor familiar és el primer lloc on aprenem a estimar, compartir, perdonar. Per això, quan cuidem la nostra família, també ajudem Déu a néixer de nou al món.

Oració final:

Senyor, gràcies per la meva família,
pels qui m'acompanyen en el camí de la vida.
Fes de la nostra llar un reflex de la de Natzaret:
ple de fe, de tendresa i de servei.
Ajuda'm a cuidar amb amor els meus,
a valorar els petits detalls,
a perdonar i començar de nou cada dia.
Que el nostre cor familiar sigui un lloc
on Tu puguis néixer sempre,
i on el teu amor tingui cara i nom. Amén.

17 de desembre: El timbaler, l'entrega d'allò que té amb amor

El timbaler no apareix en els Evangelis, però la seva història ha conquerit els cors de generacions. Imaginem un noi pobre, amb la roba gastada i un petit tambor entre les mans. Mentre els grans i poderosos arribaven amb regals brillants, ell es va sentir fora de lloc. No tenia or, ni encens, ni mirra. Només la seva música. Només el cor.

Es va acostar al pessebre amb timidesa i va preguntar si podia tocar. Maria va somriure, i el noiet va començar a fer sonar el seu tambor. En aquell ritme senzill, en aquella melodia pobra però sincera, oferia tot allò que era. I llavors va passar el més bonic: el Nen Jesús va somriure.

Aquest somriure és el reflex de l'amor que neix quan algú dona des del fons del cor. El timbaler ens ensenya que el que val no és la quantitat, sinó l'autenticitat. Déu no espera perfecció, sinó veritat. No li importen els regals ostentosos, sinó els cors que s'entreguen amb humilitat.

Quin és el meu tambor? Què puc oferir jo, encara que sembli petit? Potser un somriure al qui està trist, una paraula amable, una estona d'ajuda a casa, un perdó sincer. Ben sovint el que val més és el que no costa diners.

Preparar el cor pel Nadal és reconèixer que tots tenim alguna cosa per oferir, per petit que sembli. És descobrir que l'amor veritable no es mesura en grandesa, sinó en entrega. Quan donem des del cor, toquem el tambor de l'amor que fa somriure Déu.

Oració final:

Senyor, rep el meu tambor,
el meu pobre regal fet d'amor sincer.
Encara que jo no tingui gran cosa,
t'ofereixo tot el que sóc.
Fes que el meu cor soni al ritme de la teva tendresa,
que els meus gestos parlin més que les meves paraules,
i que la meua vida sigui una melodia de servei,
alegria i gratitud davant de la teva presència. Amén.

18 de desembre: La mula i el bou, l'acollida

Al portal de Betlem, entre el silenci del fenc i el llum tremolós d'una espelma, hi havia dues figures humils: una mula i un bou. Ningú no els havia convidat, però eren allà, presents, tranquils, respirant a prop de l'Infant nou-nat. No podien parlar ni oferir regals, però la seva simple presència donava escalfor. El seu alè temperava el fred, la seva quietud creava pau. Sense saber-ho, estaven acollint Déu.

De vegades pensem que per poder rebre Jesús cal fer grans coses. Amb tot, la primera acollida va ser la de dos animals senzills que, sense paraules, van crear un espai càlid per a la Vida. El seu cor -si ho poguéssim imaginar- no va jutjar, no es va agitar, només hi va ser. Ser-hi va ser la seva manera d'estimar.

El cor que acull no necessita gran ornamentació; només li cal estar disponible. En un món on tot va ràpid, l'acollida és un gest revolucionari. És aturar-se, obrir espai, oferir temps, mirar sense pressa, escoltar de debò. A qui puc acollir avui? Qui necessita la meua presència més que les meves paraules?

Preparar el cor per Nadal és aprendre a escalfar amb el nostre alè el fred del món: acompanyar el qui pateix, estar amb qui se sent sol, fer sentir als altres que la seva vida té un lloc. La mula i el bou no van fer soroll, però sense ells l'escena del Pessebre estaria incompleta.

Potser també la nostra contribució més gran a aquest Nadal no serà una cosa espectacular, sinó un gest

senzill d'acollida que faci que algú torni a sentir que ell també forma part d'un entorn.

Oració final:

Senyor, ensenya'm a acollir amb el cor obert.
Que la meva presència doni calor, consol i pau.
Fes que en els meus gestos senzills
els altres descobreixin la teva tendresa.
Deslliura'm de la indiferència i de l'egoisme,
i converteix-me en refugi per a qui busca llar.
Com la mula i el bou, vull oferir-te el meu silenci,
la meva proximitat, el meu afecte,
perquè a la meva vida també hi hagi espai per a Tu. Amén.

19 de desembre: El Nen Jesús, l'esperança de que el millor de Déu està sempre a punt per néixer

I llavors, al bell mig de la foscor d'una nit comuna, va néixer la Llum. En un pessebre pobre, enmig del silenci i de la sorpresa, Déu es va fer petit. No va venir amb poder ni amb soroll, sinó amb un cor que batejava feble i etern alhora. Jesús, el Nen, no només va néixer a Betlem: va voler néixer a cada cor disposat a estimar.

El misteri més gran de Nadal és que l'Infinit es va fer fràgil, que el Creador es va fer criatura, que l'Esperança es va fer cara de nen. Dins els seus ulls tancats i en el seu plor suau, hi havia l'amor més pur que el món ha conegut. Tots els qui s'hi van acostar —Maria, Josep, els pastors, els Mags— van sentir el mateix: pau, tendresa, una alegria que no necessitava paraules.

El cor del Nen Jesús és la prova que el millor de Déu sempre ha de néixer. També avui, quan tot sembla difícil, quan el món s'omple de guerres, de tristesa o d'egoisme, aquest mateix Déu continua naixent en cada gest de bondat, en cada gest de perdó, en cada abraçada sincera.

Deixo espai en el meu cor perquè neixi l'esperança? Crec de veritat que alguna cosa nova pot sorgir, fins i tot enmig del que s'ha trencat? Nadal no és un record bonic: és una oportunitat per renéixer per dintre, per deixar que Déu transformi allò que creïem perdut.

Preparar el cor per Nadal és obrir-se a la possibilitat del que és nou, del que encara pot florir. És creure que cada dia pot ser un començament.

Oració final:

Nen Jesús, nascut en silenci i humilitat,
fes-me comprendre que en el que és petit, hi habita la teva grandesa.
Neix tu, també, dins del meu cor:
on hi ha por, porta-hi confiança;
on hi ha tristesa, posa-hi alegria;
on hi ha cansament, sembra-hi esperança.
Fes que la teva tendresa em renovi per dintre
i que, en mirar el teu rostre,
descobreixi que el millor de Déu segueix naixent avui,
aquí, en mi, i en cada cor que s'obre a Tu. Amén.